

Arrest

nr. 150 626 van 11 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op maandag 11 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 9 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloed- of aanverwant van een Unieburger - descendant. Op 8 juli 2014 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 8 oktober 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloed- of aanverwant van een Unieburger - descendant. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat zij de volgende

documenten heeft overgelegd: "bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familie, attest niet ten laste OCMW, bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen uit land van herkomst, geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille".

Op 7 april 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gegeven op 9 april 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8/10/2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

'4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- transactieoverzicht Western Union (GWK Travelex Diemen Nederland) vanwege de heer G.M. (...). Enkel op 22.03.2014 werd een bedrag van €50 overgemaakt aan betrokkene; de overige overschrijvingen werden aan derden overgemaakt. Uit louter een eenmalige storting van een beperkt bedrag blijkt niet af- doende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- document 'Aangifte van de omzetbelasting - jaar 2013' op naam van GM K.H.K. (...); overzicht van de verworven inkomsten over dat jaar (in Nederland). Deze documenten zijn enkel een aangifte, niet om een officieel document van de Nederlandse belastingen. Ze worden dan ook beschouwd als een verklaring op eer, deze documenten kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaans- middelen van de referentiepersoon.

- bewijs van de Bewaarder van het MI-GLIS te Suriname dd. 13.08.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed bezit. Dit document zegt echter niets over eventuele inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het hoorrecht van artikel 42 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijfformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De wettelijke bepaling waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich steunt is onjuist. Dat de motivering ten onrechte verwijst naar het artikel 40bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoekster zich niet op deze bepaling beroept, maar wel op bepaling artikel 40bis §2, 3° Vreemdelingenwet als descendent van de Nederlandse vader. Op welke bepaling verwerende partij zich effectief heeft gesteund is onduidelijk zodat verzoekster zich hier niet op een nuttige wijze tegen kan verweren. Uit de motivatie van de bestreden beslissing lijkt te volgen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de voorwaarden heeft toegepast van een ascendent in plaats van descendent van een EU-onderdaan.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

8.2. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoekster, naast de weigering van haar verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of naar artikel 7 §1,2° van de Vreemdelingenwet kan niet gelden als een afdoende motivering. Verzoekster heeft immers de mogelijkheid om een schorsend beroep in te stellen tegen de weigering van het verblijf, en kan tevens een nieuwe aanvraag indienen. Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook genomen met een schending van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet afdoende is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Verzoekster heeft nooit de woning van haar ouders verlaten, en heeft steeds op hetzelfde adres gewoond als haar moeder. Verzoekster werd steeds onderhouden door haar ouders. Zij hebben samen een verblijfsaanvraag ingediend en verhuisden samen vanuit het buitenland naar België. De Dienst Vreemdelingenzaken is hiervan op de hoogte. Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt, een jeugdige leeftijd heeft en verzoekster deel uitmaakt van het gezin, steeds op hetzelfde adres heeft gewoond als de ouders, vloeit noodzakelijkerwijs dat zij ten laste is van haar vader die haar onderhoudt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte de volgende argumenten hanteert:

Dat er slechts slechts één maal een bedrag van 50 euro werd overgemaakt aan verzoekster, terwijl er zeer veel overschrijvingen zijn gebeurd op naam van de moeder, alwaar verzoekster woonde op hetzelfde adres. Dat het onredelijk is om te eisen dat de Nederlandse vader naar elk gezinslid geld zou moeten overschrijven, terwijl de dochter wordt onderhouden door haar ouders.

Dat de aangifte van de omzetbelasting, enkel een aangifte zou betreffen slechts een verklaring op eer zou zijn. Dit document is wel degelijk een officieel document en hieruit blijkt wel degelijk de inkomsten. Dit document werd door verwerende partij wel aanvaard, voor de afgifte van een E-kaart aan de vader, zodat er geen enkele reden is waarom dit document niet zou worden aanvaard voor de procedure van de dochter. Overigens is het statuut van de vader gewijzigd, van beschikker van voldoende bestaansmiddelen naar economisch actieve EU-burger zodat het inkomen van de vader geen voorwaarde is in de procedure van verzoekster.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook onduidelijk was in welk document men nodig had en niet uitdrukkelijk heeft gevraagd het eventuele buitenlandse beroepsinkomen voor te leggen. Dat ook de besteden beslissing onduidelijk is, welk document men eigenlijk verlangt. Dat de ambtenaar aan verzoekster had meegedeeld dat zij een document uit Suriname diende voor te leggen waaruit bleek dat zij geen onroerende inkomsten heeft, hetgeen zij ook heeft gedaan. Na neerlegging van dit document was haar dossier compleet, en werden geen documenten meer gevraagd, zodat het verwonderlijk is dat de aanvraag om deze reden werd geweigerd.

Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 40bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze.

Zelfs indien men rekening zou houden met het inkomen van de Nederlandse vader, dient te worden vastgesteld dat het artikel 42 Vreemdelingenwet werd geschonden.

Artikel 42, §1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Dat er in het gezin meer dan voldoende en regelmatige bestaansmiddelen aanwezig zijn.

Overeenkomstig artikel 42 Vreemdelingenwet diende de Dienst Vreemdelingenzaken in het geval zij zou vast stellen dat men geen toereikende bestaansmiddelen zou kunnen bewijzen, een behoeftanalyse te maken van het gezin van verzoekster en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Het inkomen in het gezin is ruimschoots voldoende om niet ten laste te vallen van de Belgische sociale bijstand.

8.4. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoekster te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen haar.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Indien verzoekster zou zijn gehoord had zij onder andere kunnen vertellen dat haar vader economisch actief is in België, dat zijn recente inkomsten ook gestegen zijn, en had zij een attest kunnen voorleggen waaruit bleek dat zij geen beroepsinkomsten of andere inkomsten heeft in het land van herkomst. Zij had verwerende partij er ook nogmaals uitdrukkelijk op kunnen wijzen dat verzoekster nooit de ouderlijke woonst had verlaten, en steeds op hetzelfde adres heeft gewoond, dat alle kosten betaald worden door de vader, enz.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.5. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar ouders.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie, artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 40bis, 42, 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981, van de formele motiveringsplicht

conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM en van artikel 41 van het handvest van de grondrechten.

Verzoekster stelt een aanvraag te hebben ingediend op grond van artikel 40bis, §2, 3° en niet op grond van artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Zij stelt bovendien dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd is. Er zou een keuzemogelijkheid bestaan in hoofde van verwerende partij een bevel af te leveren. Verzoekster zou zich bovendien in de mogelijkheid bevinden een beroep in te stellen tegen de weigeringsbeslissing en kan tevens een nieuwe aanvraag indienen.

Verzoekster stelt vervolgens dat er door de referentiepersoon aan haar slechts één maal een bedrag van 50 euro werd overgemaakt, doch vele overschrijvingen zijn gebeurd op naam van haar moeder met wie zij samenwoonde. Dit geld was derhalve voor haar bedoeld.

Zij geeft vervolgens aan dat de aangifte van de omzetbelasting die door haar werd overgemaakt, een officieel document zou betreffen.

Verwerende partij zou daarenboven niet duidelijk zijn geweest omtrent welke documenten zij diende voor te leggen.

Er zou geen behoefteanalyse zijn gevoerd en het hoorrecht zou geschonden zijn, waardoor verzoekster niet heeft kunnen wijzen op het feit dat haar vader in België economisch actief is, dat zijn recente inkomsten gestegen zijn, dat zij geen beroepsinkomsten heeft in haar land van herkomst, dat zij steeds op hetzelfde adres heeft gewoond in Suriname en alle kosten betaald werden door haar vader.

Tot slot zou er sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke grondslagen op een duidelijke wijze aangegeven, dit zowel voor het bevel om het grondgebied te verlaten, als de beslissing tot weigering van verblijf.

Waar verzoekster stelt dat bestreden beslissing onterecht verwijst naar artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet, laat verwerende partij gelden dat er sprake is van een materiële misslag die evenwel geen gevolgen kan hebben met betrekking tot de wettigheid van de bestreden beslissing.

Uit de feitelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk waarom aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, namelijk omdat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Conform artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dient de bloedverwanten in neergaande lijn eveneens aan te tonen ten laste te zijn van de burger van de Unie.

Verwerende partij wijst er op dat de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband houdt met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).(RVV, 28 maart 2012, nr. 78.208)

Verzoekster toont overigens niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek, nu uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt waarom aan haar het recht op verblijf werd geweigerd. Zij stelt zich niet op nuttige wijze te kunnen verdedigen, doch uit het verzoekschrift blijkt dat zij er weldegelijk in geslaagd is uitvoerig kritiek te leveren op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk op welke wijze die materiële misslag van enige invloed zou zijn geweest bij de beoordeling van haar situatie, noch maakt zij dienaangaande aannemelijk dat verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de feitelijke gegevens.

Voor wat betreft verzoekster kritiek omtrent de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient nogmaals herhaald te worden dat de juridische en feitelijke grondslagen op een duidelijke wijze worden aangegeven in de bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : (...) 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekster kritiek als zou er geen verplichting zijn in hoofde van verwerende partij om een bevel af te leveren, is derhalve geenszins ernstig.

Het feit dat verzoekster naderhand een beroep tot nietigverklaring kan instellen bij de Raad tegen de beslissing genomen door verwerende partij of een nieuwe aanvraag kan indienen, is bovendien zonder enige invloed op de verplichting tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de gevallen voorzien door artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid uiteengezet waarom verzoekster geen aanspraak maakt op een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster betwist bovendien niet langer in het Rijk te verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Het bevel om het grondgebied te verlaten diende derhalve te worden afgeleverd en verzoekster kan geenszins voorhouden als zou de motiveringsplicht geschonden zijn, nu in de bestreden beslissing de feitelijke en juridische grondslagen worden aangegeven op grond waarvan de beslissing tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verzoekster beperkt zich voorts in haar middel tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en daarop kritiek levert. Zij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Zij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat verzoekster niet heeft aangetoond effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Vooreerst bevestigt verzoekster dat uit het transactieoverzicht van Western Union blijkt dat er aan haar slechts één maal een bedrag van 50 euro werd overgemaakt en de overige bedragen aan derden werden overgemaakt.

Verzoekster tracht echter achteraf een antwoord te bieden op de motieven van de bestreden beslissing, door te stellen dat die derde haar moeder betreft, met wie zij steeds op hetzelfde adres heeft verbleven, bewering die geenszins blijkt uit de voorgelegde documenten en bovendien thans niet wordt gestaafd.

Aangaande het voorgelegde document 'aangifte van de omzetbelasting – jaar 2013' en overzicht van de verworven inkomsten over dat jaar (in Nederland), wordt in de bestreden beslissing gesteld dat die documenten enkel een aangifte en geen officiële documenten uitgaande van de Nederlandse belastingen betreffen. De documenten worden dus beschouwd als een verklaring op eer en kunnen niet mee in overweging worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Verzoekster beperkt zich ertoe te beweren dat die documenten wel officieel zijn en de inkomsten van de referentiepersoon hieruit wel zouden blijken. Zij ontkent hiermee geenszins dat die documenten enkel een aangifte betreffen uitgaande de referentiepersoon en het geen officiële documenten uitgaande van de Nederlandse belastingdiensten betreffen.

Verzoekster toont met die bewering geenszins aan als zou verwerende partij die documenten onterecht beschouwen als een verklaring op eer.

Daar waar verzoekster stelt dat het onduidelijk is welke documenten verwerende partij nodig had en dat niet uitdrukkelijk werd gevraagd naar de buitenlandse beroepsinkomsten, dient te worden aangegeven dat in de bestreden beslissing enkel wordt aangegeven dat zij een bewijs van de bewaarder van het MI-GLIS te Suriname d.d. 13 augustus 2014 voorlegde, waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen of enig beperkt zakelijk recht heeft op een onroerend goed, doch dat dit document niets zegt over haar eventuele inkomsten.

Verzoekster dient echter, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, aan te tonen dat de afhankelijkheidsrelatie reeds bestond in het land van herkomst.

Met de door haar voorgelegde documenten is zij daar echter niet in geslaagd, aangezien zij noch heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Dienaangaande kan nog worden aangegeven dat in de bijlagen 19ter duidelijk werd aangegeven dat verzoekster een attest van onvermogen in het land van herkomst diende voor te leggen, alsook een bewijs van ten laste in het verleden, zodat zij geenszins kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van welke documenten zij diende over te maken.

Verzoekster stelt nog dat er geen behoefteanalyse werd gevoerd. In de bestreden beslissing wordt echter duidelijk aangegeven dat uit de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoekster effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Vervolgens wordt het volgende gemotiveerd:

“Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Verzoeksters kritiek is derhalve niet dienstig, mede gelet op het feit dat de documenten die werden voorgelegd ter bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in overweging konden genomen aangezien ze beschouwd worden als een verklaring op eer. Verzoekster liet na enige ander bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor te leggen, op grond waarvan volgens haar een behoefteanalyse zou moeten plaatsvinden.

Voor wat betreft verzoeksters kritiek aangaande de schending van het hoorrecht, dient te worden opgemerkt dat zij reeds twee maal een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Het stond haar vrij om in het kader van die aanvragen aan verwerende partij alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Verzoekster werd dus in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87)

Verzoekster wist bovendien dat de plicht op haar rustte alle in het kader van haar aanvraag nuttige documenten en inlichtingen over te maken. Het bewijs hiervan is het feit dat haar eerste aanvraag tot machtiging van verblijf geweigerd werd, omdat zij niet had aangetoond zich in de voorwaarden te

bevinden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten. Zij had nagelaten binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten over te maken.

Verzoekster kan zich omwille van die redenen niet ernstig beroepen op artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten, te meer nu zij klaarblijkelijk middels haar hoorrecht enkel wilt tegemoet komen aan haar eigen tekortkomingen en een antwoord wil bieden op de motieven van de bestreden beslissing, terwijl zij in de mogelijkheid werd gesteld alle nuttige documenten en inlichtingen over te maken.

Het hoorrecht houdt geenszins de verplichting in voor de bevoegde autoriteit om, wanneer zij voornemens is om samen met de vaststelling van een illegaal verblijf, een terugkeerbesluit uit te vaardigen, de vreemdeling daarvan op de hoogte te stellen of hem te waarschuwen, zodat hij zijn zienswijze ten aanzien van dit besluit kenbaar kan maken. (conclusie advocaat-generaal in zaak C-166/13, punt 56)

Tot slot dient te worden aangegeven dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Zij maakt niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van haar gezinsleven elders.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

3.3.1.1. Te dezen bevat de eerste component van de bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, een verwijzing naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet als de van toepassing zijnde rechtsregel. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon”, nu zij “niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste (...) was van de referentiepersoon” en “niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen”. De verzoekster voert terecht aan dat de bestreden beslissing ten onrechte naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet verwijst, dat betrekking heeft op ascendenten van een Unieburger, terwijl zij met haar aanvraag de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op descendenten van een Unieburger, beoogde. Uit de lezing van de motieven blijkt evenwel dat het hier gaat om een louter materiële vergissing, die de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast, aangezien aan de verzoekster het verblijf geweigerd wordt omdat niet blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet deze voorwaarde evenzeer stelt voor descendenten van een Unieburger. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste component van de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.1.2. Met betrekking tot de bevelscomponent van de bestreden beslissing wordt in de motivering verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Hoewel de verzoekster kan worden gevolgd dat uit de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit “geen verplichting (kan) worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven”, blijkt een dergelijke gebonden bevoegdheid wel uit artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt immers als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten dus gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de feitelijke vaststelling dat “het legaal verblijf (van de verzoekster) in België is verstreken”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bevelscomponent van de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn

aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht de artikelen 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verzoekster voert aan dat er door haar vader zeer veel overschrijvingen zijn gebeurd op naam van haar moeder, met wie zij op het zelfde adres samenwoonde en dat het onredelijk is om te eisen dat haar vader naar elk gezinslid geld zou moeten overschrijven, terwijl zij wordt onderhouden door haar beide ouders. Zij betwist dus niet dat, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, enkel op 22 maart 2014 een bedrag van € 50 aan haar werd overgemaakt en dat de overige overschrijvingen aan derden werden overgemaakt. Zij maakt met deze loutere bewering niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, waar deze stelt dat *“(u)it louter een eenmalige storting van een beperkt bedrag (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon”*, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Voor zover de verzoekster laat gelden dat de aangifte van de omzetbelasting *“wel degelijk een officieel document (is) en hieruit (...) wel degelijk de inkomsten (blijken)”*, beperkt zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, namelijk dat dit enkel een aangifte is en *“geen officieel document van de Nederlandse belastingen”* en dus moet worden *“beschouwd als een verklaring op eer”*. De verzoekster verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom zij meent dat deze vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. De loutere bewering dat dit document wel aanvaard zou zijn *“voor de afgifte van een E-kaart aan de vader”* doet hieraan geen afbreuk. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van het door haar voorgelegde document, zonder evenwel de onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van de motieven aan te tonen.

Met betrekking tot het bewijs van de Bewaarder van het MI-GLIS te Suriname van 13 augustus 2014 waaruit blijkt dat de verzoekster geen onroerende goederen of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed bezit, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit document niets zegt over eventuele inkomsten van de verzoekster en bijgevolg niet kan aanvaard worden als een afdoende bewijs van haar onvermogen. De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat de verwerende partij onduidelijk was over welk document zij nodig had en niet uitdrukkelijk heeft gevraagd om het eventuele buitenlandse beroepsinkomen voor te leggen. De bewijslast inzake het aantonen van het ten laste zijn van de referentiepersoon en van zijn onvermogen ligt immers bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, is de bewijsvoering vrij. Door aan de verzoekster een bewijs van onvermogen te vragen, zonder nader te specificeren *“welk document men nodig (heeft)”* of te vragen naar *“het eventuele buitenlandse*

beroepsinkomen”, schendt de bestreden beslissing artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet. In zoverre de verzoekster voorhoudt dat haar dossier compleet was na voorlegging van dit document en haar geen documenten meer gevraagd werden, wordt er op gewezen dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of zij al dan niet voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Unieburger toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de verzoekster zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon *in casu* slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van het onvermogen van de verzoekster, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet was geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3, van het Vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de verwerende partij. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het verwonderlijk is dat de aanvraag werd geweigerd, terwijl haar (door het gemeentebestuur) geen documenten meer werden gevraagd.

Ook met de loutere bewering dat zij steeds op hetzelfde adres heeft gewoond als haar moeder/ouders en door te wijzen op haar jeugdige leeftijd, weerlegt de verzoekster de vaststelling dat *“niet afdoende (blijkt) dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon”* niet.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 42, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Te dezen wordt aan de verzoekster in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt nergens gesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid, en in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij een behoefteanalyse diende te maken van haar gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De aangevoerde schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). *In casu* voert de verzoekster aan dat indien zij zou zijn gehoord, zij had kunnen vertellen dat haar vader economisch actief is in België, dat zijn recente inkomsten gestegen zijn, dat zij nooit de ouderlijke woonst had verlaten en dat haar vader alle kosten betaalde. Zij had dan tevens een attest kunnen voorleggen waaruit bleek dat zij geen beroepsinkomsten of andere inkomsten had in haar land van herkomst. Er dient evenwel op te worden gewezen dat zij ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. De verzoekster wist immers dat zij bewijzen diende voor te leggen van de omstandigheid dat zij ten laste was van haar vader en diende hierbij in redelijkheid ook het belang te kennen van het voorleggen van stukken waaruit blijkt dat zij geen beroepsinkomsten of andere kosten heeft in haar land van herkomst en waaruit de inkomsten van haar vader blijken. Zij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken betreffende de recente inkomsten voor te leggen. Er blijkt niet dat het bestuur *in casu*, nadat de verzoekster in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken om te staven dat zij ten laste was van haar vader, haar alsnog diende uit te nodigen om haar eigen onzorgvuldig handelen bij het verzamelen van de bewijsstukken recht te zetten. De verzoekster heeft daarenboven steeds de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen, die met recentere bewijsstukken is onderbouwd.

Een schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Te dezen voert de verzoekster aan dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging uitmaakt in haar relatie met haar ouders, die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert de verzoekster, die meerderjarig is, dus naar haar relatie met haar ouders met wie zij zou samenwonen, om daaruit af te leiden dat er sprake is van

een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient evenwel op te worden gewezen dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk van 15 juli 2003 stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

De verzoekster laat evenwel na om dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haarzelf en haar ouders aan te voeren. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een verblijf van meer dan drie maanden, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Zo er al sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoekster *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs

afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN